

Lapvég

Marosvásárhelyen sütött a nap. No nem nagyon, de kicsit mégiscsak sü-
tött, ballagtunk az utcán Gálfalvi Gyurka mögött (Fodor András, Monostori
Imre, Tóth Laci, László a volgás-sofőr és jómagam), lefelé meg fölfelé,
mentünk a Teleki Tékától az új könyvesboltok felé, Magyarból jött magya-
rok. Mert éppenséggel két könyvesbolt nyílt meg a városban, magyar
könyvesbolt, s ez annál inkább öröm, mert pár hónappal ezelőtt – akkor
nem az Új Forrással, hanem a Szivárvánnyal voltam látogatóban arrafelé
– hiába kerestük a magyar könyveket a kolozsvári könyveskirakatokban.

Nos, a két új magyar könyvesbolt kirakatában – noha nem Kolozsvárott
vannak, pontosabb persze azt írni, *természetes* és *sajnos*, hogy nem Ko-
lozsvárott vannak – szép magyar könyvek díszellegnek. Ottaniak, itteniek,
felvidékiek, kárpátaljaiak, vajdaságiak – ha vannak még olyanok. Olyasmit
érez az ember, hogy egyetemes nap süt le az égről arrafelé, szellemi ma-
gyar nap, és jótékony sugarai cécójában mi is elálldogálltunk/üldögéltünk
kicsit ottan. Marakodásból jött magyarok.

Az egyik bolt az orvoslás tudományának szentelődött, jár belé és benne
román, szász, magyar meg mit tudni még, miféle népség, természetesen jár-
kel bent, fel-alá jár, közös a tudomány, innen már csak két lépés az áhított
megértés: közös gondolkodás, közös nyelv (még ha előbb csak meta is).

A másik könyvesbolt a marosvásárhelyi folyóiraté, a *Látóé*, galériáján ül-
dögélve azon tűnődözünk, honnan ennyi folyóirat, hol egyikünk, hol mási-
kunk ismeri be, hogy nem is hallott a létezésükről.

Azután este szó ejtődik szőrmentén arról is, hogy Erdélyben sem fené-
kig tejföl a tejföl, az irodalmi acsarkodások szépen-lassan, de csak-csak
beindulnak végre, miként a politikaiak. Mi pedig, magyarországiak, már
kezdünk félni, hogy az ottaniak méltóságosan átlépnek kicsinyes és ócs-
kának feltűnő kulturális/irodalmi rendszerváltásunk csúf gyermekbetegsé-
gein. Hát, félő, hogy nem, hogy mégse, de ezt ne részletezzük.

Kovács András Ferenc, ez a Balassi-nagyszemű nagyszerű költő azt
mondja nekem éjféltajt a szerkesztőség pislákoló computerei fölé maga-
sodva: bennünk az *izzás* a közös. Mármint benne meg bennem – amúgy
költőileg. Az *izzás*. Ízlelgetem a szót. És szép a szó, jó az íze. Már egészen
elfelejtettem az ilyen szavakat. Szeméremből, vagy inkább a nagyképű di-
vatok nyomásának engedve. Érdeemes eljárni külhonba szakasztott ma-
gyarjainkhoz, pontos szavak tanulása végett. Ők még tudják is, ők még
merik is. Nem könnyű nekik... évégett...